

Ποιμαντικές ιδιορρυθμίες - Η ειρήνη της αγάπης (π. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 5, 2019

Ποιμαντικές ιδιορρυθμίες

Όλο τό νόημα τής καθημερινότητας συνοψίζεται, από πολλούς στίς μέρες μας, στο νά αισθάνεται κανείς καλά μέ τόν έαυτό του, νά μήν αισθάνεται ένοχές καί τύψεις, νά μήν ένοχοποιή τίς έπιθυμίες του, οΰτε τούς θυμούς του, νά μή λυπάται γενικά για τά πάθη του, αλλά νά αποδέχεται μέ ειλικρίνεια τόν έαυτό του. Στάση ζωής πού ένισχύεται από τήν κοσμική τηλεοπτική ψυχοθεραπεία έλαφρών έκπομπών, ή όποια όμως πέρασε (καί έχει πέραση) καί σέ μιá ιδιόμορφη διαδικτυακή ποιμαντική, ιδιωτικής πρωτοβουλίας, ιδιόρρυθμων ποιμένων.

Τό συνθετικό «ίδιο» στίς παραπάνω λέξεις παραπέμπει στήν ιδιοτέλεια τής έγωκεντρικής αγάπης, ή όποια εκμεταλλευόμενη άκόμη καί τήν δημόσια έξομολόγηση, δέν αλλάζει, δέν μετανοεί, αλλά έπιχειρεί νά κάνη άποδεκτή, όπως είναι, τήν κατάσταση τής ανθρώπινης άνομίας. Άλλωστε... «οΰδεις καθαρός από ρύπου», όπως λέγεται στήν τρίτη εύχή τής Πεντηκοστής. Όμως στήν έν λόγω εύχή ή πρόταση συμπληρώνεται μέ τό «ένώπιόν σου». Ένώπιον του Θεού δέν είναι κανείς καθαρός από ρύπου κι αυτό γεννά προσευχή μετανοίας.

Πάντως, ή διαδικτυακή ιδιόρρυθμη ποιμαντική, μέ πολύ «γλυκύτητα», «έξομολογητικότητα» καί έπιδεικτική συγκαταβατικότητα στίς ανθρώπινες άδυναμίες, βγάξει τούς ανθρώπους έξω από τόν κυρίως Νάό τής Έκκλησίας, στον Νάρθηκα ή τόν αλόγυρό της, δημιουργώντας τους ταυτόχρονα τήν άίσθηση ότι είναι άθθεντικοί Χριστιανοί καί όχι κίβδηλοι εύσεβιστές καί νομικιστές. Έσχατοι χρόνοι...

Αυτή ή ποιμαντική έκτροπή, όμως, εκπέμπει καί ένα σημαντικό μήνυμα: ή εύκολη άποδοχή της από πολύ λαό, δείχνει, σέ όλους τούς ποιμένες, τήν άνάγκη πού έχουν οί σύγχρονοι άνθρωποι νά τούς άγγίξη ο θεραπευτικός λόγος τής Έκκλησίας στίς πιο κρυφές πληγές τής ψυχής τους μέ διάκριση καί αγάπη, ώστε μέ επίγνωση, ταπείνωση καί έλπίδα νά λαμβάνουν δύναμη για τήν έκούσια άρση του σταυρού τής μετανοίας τους.

Έ ειρήνη τής αγάπης

Ο άγιος Ίωάννης ο Χρυσόστομος έλεγε ότι αυτός πού φέρει τήν ιερωσύνη του

Χριστού και καθοδηγεῖ λαό πρέπει νά εἶναι μέσα στόν κόσμο και ταυτόχρονα ἔξω ἀπό τόν κόσμο. Δύσκολος λόγος γιά τήν ἐποχή μας, κατά τήν ὁποία ἡ ἁμαρτία ἔχει γίνει «ἀτομικό δικαίωμα», ἱερό σάν τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ὀρθόδοξος ποιμένας, ὅπως τόν βλέπουμε σέ βίους ἀγίων, παλαιῶν και νεωτέρων, γνωρίζει και ζῆ τά προβλήματα τοῦ κόσμου, ἀλλά ὁ νοῦς του εἶναι στόν Θεό, ἐλεύθερος ἀπό ἡδονές και λύπες, ἀπό πάθη ψεκτά πού σκοτίζουν τήν ψυχή.

Κύριο γνώρισμά του εἶναι ἡ εἰρήνη· αὐτή πού διαρκῶς μεταδίδει σέ ὅλες τίς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ εἰρήνη αὐτή, σύμφωνα μέ τόν ὅσιο Σιλουανό τόν Ἀθωνίτη, συνδέεται μέ τήν ἀγάπη. Σέ λόγο του γιά τήν εἰρήνη ὁ ὅσιος Σιλουανός ἀναφέρεται στόν ὅσιο Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης και γράφει χαρακτηριστικά:

«Θυμόμαστε πῶς μετά τήν Λειτουργία, ὅταν τοῦ ἔφεραν τήν ἄμαξα και πήγαινε νά καθήση, τόν περικύκλωσε ὁ λαός ζητώντας τήν εὐλογία του. Καί μέσα σ' ἐκεῖνο τόν συνωστισμό ἡ ψυχή του παρέμενε συνεχῶς κοντά στόν Θεό και δέν σκορπιζόταν, δέν ἔχανε τήν εἰρήνη τῆς ψυχῆς. Πῶς, ἀραγε, τό κατόρθωνε; -νά τό θέμα μας. Τό κατόρθωνε γιατί ἀγαποῦσε τόν λαό και δέν ἔπαυε νά προσεύχεται γι' αὐτόν».

Γιά τόν ὅσιο Σιλουανό, ἡ εἰρήνη, γέννημα τῆς ἀγάπης γιά τόν λαό, και ἡ μυστική προσευχή εἶναι ἡ οὐσία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιμαντικῆς.

(Πηγή: parembasis.gr)